

jo saadan, at Præsterne i 3die Klasse har samme Løn som Adjunkterne. Kommer man op til 2den Klasse, ligger Lønnen en lille Smule under Lektorernes, og kommer man til 1ste Klasse, ligger den betydeligt over. Med Hensyn til Toplønningerne, som for Kirkens Vedkommende oppebæres af Biskopperne og for Statsskolens Vedkommende af Rektorerne, ligger Biskoppernes Lønninger betydeligt over Rektorerens. Jeg tror alligevel, man skal tale saa sagte om, at der er sket Præsterne en blodig Uret, men mener man, at Præsterne er lønnet for daarligt, kan man jo tage hele dette Spørgsmaal under Overvejelse. Jeg er vis paa, at her inde vil vi alle Præsternes Vel, og vi kan ogsaa anerkende, at der stilles større Krav til Præsterne, end der stilles til mange andre Tjenestemænd i Retning af Gæstfrihed. Desværre kan vi ikke indrette vor Lønningslov derefter. Det er for øvrigt slet ikke givet, at alle Præster vil vise eller viser den Gæstfrihed, som betingede, at de fik en større Løn.

Men hele Spørgsmaalet kan og bør tages under Overvejelse, saaledes at der til April 1928 kunde foreligge to nye Lønningslove for Præsterne. Og her maa jeg sige til den højtærede Kirkeminister, at jeg gerne vil støtte hans Planer i saa Henseende, saa vidt som han fremsatte dem forleden i Retning af at faa de to Lønningslove samlet til een, hvis det kan gøres. Der er sikkert en Del Vanskeligheder at overvinde paa Grund af Københavns og Frederiksbergs ganske særlige Stilling paa det Omraade, men ellers erkender jeg, at det kunde være gavnligt, om der kunde komme større Vekselvirkning mellem Præsterne i København og Frederiksberg og paa Landet. Og jeg vil meget gerne støtte den højtærede Kirkeministers Ønske om at komme bort fra Klasseindelungen af Embederne og komme over til Lønning efter Anciennet, dette kan jeg saa meget lettere give Tilsagn om, som det er det Standpunkt, det radikale Venstre altid har staaet paa. Da den første Præstelønningslov gennemførtes, var de 3 Repræsentanter for det radikale Venstre i det paagældende Udvalg de eneste, som var stemt for at gaa bort fra Klassedeling over til Lønning efter Anciennet, men dette mødte jo den Gang den mest afgjort Modstand fra Præsterne. Den Forening, den højtærede Kirkeminister, indtil han blev Kirkeminister, var et ledende Medlem af, Præsteforeningen, modsatte sig den Gang meget bestemt at gaa dertil. Nu

har Præsteforeningen ændret sit Standpunkt, og den højtærede Kirkeminister er enig i, at man bør gaa over til Lønning efter Anciennet, og dette skal jeg med allerstørste Glæde være med til at støtte.

Dermed skal jeg anbefale, at man i det Udvalg, der sikkert vil blive nedsat, kunde komme til at arbejde i den Retning, at man forberedte en ny Lønningsordning, hvorefter en Del af Lønningerne blev ved at være bevægelige efter Pristallet — jeg vil anse det for at være meget uheldigt, om man kom bort fra dette. Jeg skal derfor anbefale, at man indtil 1. April 1928 bevarer Præstelønningerne uændret udover naturligvis den Ændring, som det ændrede Pristal maatte medføre, og henstiller, at Arbejdet i Udvalget ikke kommer til at gaa ud paa en Gennemførelse af den foreslaaede camouflerede Lønforbedring for Præsterne udenfor København og Frederiksberg og en betydelig Lønedsættelse for Præsterne i København og paa Frederiksberg, men kommer til at gaa ud paa at forberede en helt ny Lønningsordning for Præster i Overensstemmelse med de almindelige Tjenestemandslønninger.

Kirkeministeren (*Bruun-Rasmussen*):

Jeg vil først gerne rette en Tak, ja, i og for sig til alle Ordførerne. Jeg vil naturligvis først og fremmest rette denne Tak til mit Partis Ordfører (Henrik Jensen), fordi han gav Tilslutning i alt væsentligt til Lovforslagene, som de foreligger, men jeg vil ogsaa rette en Tak til de tre andre Partiers Ordførere, fordi det er umiskendeligt, at der gennem disse Ordføreres Taler gik en Velvillie mod Præsterne og Præsternes Stilling og Forhold, selv om de har ment at maatte rette en Kritik mod de foreliggende Lovforslag og ønske dem forandret baade paa det ene og det andet Punkt, ja, maaske slet ikke ønsker at medvirke til, at de ophøjes til Lov. En saadan Velvillie gik gennem den ærede socialdemokratiske Ordførers (Kammersgaard) Tale; han ytrede ogsaa noget om, at han betragtede sig som en Ven af Præstestanden og var vis paa, at han havde Venner indenfor den Stand, hvormed jeg heller ikke tvivler, og hvormed jeg ogsaa ved noget. Den samme Velvillie gik gennem den konservative Ordførers (Johannes Lou) Tale, og i Slutningsbemærkningerne af den radikale Ordførers (Povlsen) Tale var der ogsaa Udtryk for Velvillie mod Præsterne, og han gav Tilsagn om, hvis der kom andre Tider og man tog op til Overvejelse, om man skulde skabe en